

Імёны

Іскуі АБАЛЯН:

«Таму што я — жанчына»

«Сапраўдная жанчына» — менавіта так перакладаецца імя і прозвішча нашай гераіні. Нібы пацвярджаючы гэта, Іскуі Абалян насамрэч удала спалучае ў сваім жыцці сям'ю і кар'еру спявачкі. Апроч таго, умее быць самакрытычнай і радавацца поспехам іншых. Ведае цану дасягненням, не любіць азірацца назад і ніколі не перастае вучыцца. Дзякуючы чаму ёй удаецца дасягаць такой гармоніі, якія песні хочацца спяваць і ў чым яна вымярае любоў публікі, артыстка расказала чытачам «Чырвонкі. Чырвонай змены».

— У наступным годзе вы адзначыце 20-годдзе творчай дзейнасці. Не сталіся яшчэ ад сцэнічнага жыцця?

— У мяне супрацьлеглыя пачуцці. Здавалася б, і столькі песень запісана, і канцэртных праграм зроблена, але не пакідае адчуванне, быццам яшчэ не рэалізавалася. Мне ўсё хочацца творчых пераменаў, новых

праектаў. Магчыма, з гэтай прычыны я ў свой час адмовілася выкладаць, бо сама маю вялікае жаданне вучыцца. Разуменне, што ёсць ува мне скрыты патэнцыял, дзякуючы якому змагу раскрыць нікому яшчэ не вядомы бок сябе як творчай асобы. Таму і стомленасці не адчуваю. А толькі жаданне тварыць, рабіць нешта эксклюзіўнае. І мне здаецца, у такім стане павінны знаходзіцца ўсе творчыя людзі, калі іх мэта — развівацца, прагрэсіраваць і рухацца наперад.

— На сцэне вас можна убачыць у розных вобразах. Вам бліжэй пазіцыя «тварыць» ці «прадаваць зробленае»?

— Я хутчэй з'яўляюся творцам і лірыкам. Але людзі, якія мяне акружаюць, неаднойчы казалі: у цябе добрая музыка, і гэта выдатна, аднак варта падумаць і пра тое, як яе прадаваць. Я ж, у сваю чаргу, кожны раз, калі мне прапануюць песню, думаю і ўяўляю, як буду адчуваць сябе, пагадзіўшыся яе выконваць. Унутрана «прымяраю», змагла б я жыць на сцэне ў такой гісторыі альбо не? Бо калі я не буду нічога адчуваць падчас выканання, то хлусіць давядзецца і сабе, і сваёй аўдыторыі, што для мяне недапушчальна. Нельга не ўлічваць і той момант, што мы працуем у такім жанры, дзе слухачам усё павінна быць зразумела. І, мне здаецца, дасягнуць патрэбнай прастаты — у добрым сэнсе — магчыма тады, калі матэрыял чапляе перш за ўсё цябе самога. Хоць практыка паказвае, што і такія арыенціры могуць часам падводзіць. У маім рэпертуары ёсць песня «Містар Беларусь», напісаная Ягорам Хрусталёвым. Мне спачатку здавалася, што кампазіцыя абсалютна не мая, аднак слухачам у маім выкананні яна спадабалася.

(Заканчэнне на 8-й стар.)

Не|рамантыкай|агзінай

ТУРЫЗМ ЯК ШКОЛА ВЫЖЫВАННЯ

Просты спосаб зрабіць з цяжкага падлетка надзейнага сябра

«Хто пойдзе ў паход?» Калі такое пытанне задаць у падлеткавай аўдыторыі, то можна не сумнявацца, што руку радасна паднімуць 90 працэнтаў школьнікаў. Але пачуць яго можна ўсё радзей. Старшакласнікі заканчваюць школу, а пра рамантыку і складанасці паходаў могуць даведацца хіба толькі з літаратуры або мастацкіх фільмаў. Турыстычныя студэнцкія злёты таксама праводзяцца ўсё радзей. Між іншым, 2015 год быў аб'яўлены Міністэрствам спорту і турызму годам малодзёжнага турызму...

Фота Марыны БЕГУНКОВАЙ.

Знікла слова — знікнуць і кадры

— Два гады таму пры рэарганізацыі і зліцці Рэспубліканскага цэнтры турызму і краязнаўства навуцэнскай моладзі з Рэспубліканскім экалагічным цэнтрам з назвы гэтай арганізацыі знікла слова «турызм». Бяда ў тым, што турызм знік не толькі з назвы, але і са зместу дзейнасці, — расказвае старшыня грамадскага аб'яднання «Рэспубліканскі турысцка-спартыўны саюз» Мікалай ДУБОВІК.

У наваствораным Рэспубліканскім цэнтры экалогіі і краязнаўства турыстычны напрамак адышоў на другі план. У выніку рэарганізацыі адбылося значнае скарачэнне метадычнага звяна і педагогічных кадраў. Ланцуговая рэакцыя «распаду» дзіцячага турызму адбываецца і на мясцовым узроўні: інструктары і педагогі пакідаюць сістэму. Мы разумеем, што рэарганізацыя задумвалася

з добрай мэтай — сэканоміць бюджэтныя сродкі, але турызму яна моцна нашкодзіла, прычым, ва ўсіх раёнах і абласцях.

Варта нагадаць, што рашэнне аб стварэнні ў Беларусі Рэспубліканскай станцыі дзіцяча-спартыўнага турызму прымалася Бюро ЦК ЛКСМБ у складаны пасляваенны час — у далёкім 1953 годзе. І сродкі для гэтага знайшліся... Але праз 60 гадоў гэты напрамак выхаваўчай работы раптам пачаў згасаць. Няўжо аказаўся непатрэбным?

— Мы глыбока перакананы, што калі ў нас у краіне не будзе развівацца дзіцячы і юнацкі турызм, то і дарослы будзе асуджаны на правал... Для турыстаў не існуе ніякіх узроставых абмежаванняў: самаму маленькаму турысту, які разам з бацькамі ўдзельнічаў у апошніх нашых спаборніцтвах, не споўнілася яшчэ два гады. А самаму сталаму, што нядаўна вярнуўся з Індыі, дзе ўдзельнічаў у турпаходзе ў складзе групы, у наступным годзе споўніцца 80 гадоў, — расказваў Мікалай Дубовік.

(Заканчэнне на 2-й стар.)

Таямніцы|рамяства

«ВОГНЕННАЕ» ШКЛО, або Падманлівая лёгкасць хрусталу

Некаторыя старажытныя прафесіі з цягам часу страцілі сваю актуальнасць і зніклі або, у найлепшым выпадку, захаваліся ў выглядзе рамёстваў. Але з гэтага правіла ёсць выключэнні — некаторым відам дзейнасці, якія не змяняюцца ўжо сотні гадоў, так і не знайшлі сучаснай замены. Мы завіталі ў госці да Леаніда ШУЛЯКА, 31-гадовага выдзімалшчыка Барысаўскага хрустальнага завода імя Дзяржынскага, і даведаліся, што з сябе ўяўляе яго прафесія і дзе ёй можна навучыцца.

Хрустальны завод — адно з найстарэйшых прадпрыемстваў у Барысаве. Яго гісторыя вядзе адлік з 1898 года. Не дзіва, што жыцці многіх барысаўчан непарыўна звязаны з заводам. Наш герой — яскравы прыклад: тут працаваў яго дзядулі і бабулі, родны брат, а маці і бацька дагэтуль з'яўляюцца супрацоўнікамі прадпрыемства.

— Прышоў суды, калі мне было дваццаць, — узгадвае Леанід. — Пасля службы ў войску трэба было неяк наладжваць жыццё, а самым відавочным варыянтам было ўладкаванне на тое ж прадпрыемства, дзе працуе бацька. Як-нік, ён даведаны чалавек: можа нешта падказаць, патлумачыць. Дарэчы, выдзімалшчыкаў у Беларусі нідзе не рыхтуюць. Усе вучацца на вытворчасці ў старэйшых калег. І, вядома, прасцей, калі настаўнік — твой блізкі сваяк. Усяму, што я ўмею, мяне навучыў менавіта бацька.

У велізарным цэху працуюць напоўніцу адразу некалькі плавільных печак, у якіх «варыцца» шкло. Туды засыпаюць інгрэдыенты — кварцавы пясок, соду, аксід свінцу. Для афарбоўкі выкарыстоўваюць розныя дадаткі, напрыклад, медзь робіць хрусталь зялёным, кобальт — сінім. Тэмпература ў цэху высачэзная, таму нават глыбокай восенню ўсе работнікі апрануты па-летняму.

(Заканчэнне на 5-й стар.)

Фота Надзеі БУЖАЙ.